

Arrest

nr. 226 699 van 26 september 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 25 maart 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 februari 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 juni 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 september 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat A. LOOBUYCK en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaring beschikt u over de Afghaanse nationaliteit en bent u een Hazara van etnische origine. U bent afkomstig uit het dorp Shahr Zayeda, gelegen in het district Jaghori, uit de provincie Ghazni. U diende een verzoek om internationale bescherming in op 20 januari 2016. U werd op 22 mei alsook op 5 september 2017 gehoord in een persoonlijk onderhoud door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS). U verklaarde hierbij het volgende:

U bent nooit naar school geweest. Sinds een viertal jaren voor uw vertrek uit Afghanistan, werkte u in een mechanica winkel in de bazaar van Sange Moshha, het districtscentrum van Jaghori in de provincie Ghazni. Op een dag werd u aangesproken door een talib, die u vroeg een bom te plaatsen onder de auto van de districtsgouverneur Zafar Sharif. Deze talib bedreigde u met de dood indien u durfde te weigeren. U had geen andere keuze dan hierna het land te verlaten. Ergens in de maand djedi (22

december tot 20 januari in de westerse kalender) verliet u Afghanistan. U reisde van Shahr Zayeda naar Angori, waarna u via Qarabagh district naar Ghazni stad reisde. Daar stapte u in een bus naar Nimruz. U reisde vervolgens door naar België.

Op 6 oktober 2017 nam het CGVS inzake uw verzoek om bescherming (VIB) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Er kon immers geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen met betrekking tot uw recent verblijf in Ghazni en uw ingeroepen vluchtmotieven naar aanleiding van problemen met de taliban in Ghazni. U tekende beroep aan tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). In haar arrest van 4 september 2018 vernietigde de RvV deze beslissing van het CGVS op basis van uw nieuwe verklaringen gemaakt in uw verzoekschrift. U erkende hierin met name dat u de laatste jaren voor uw vertrek uit Afghanistan in Mazar-e-Sharif gewoond heeft. Aangezien uw nieuwe verklaringen verder dienden onderzocht te worden nam de RvV een vernietigingsarrest aangaande uw beroep.

Op 29 januari 2019 werd u een derde maal gehoord in een persoonlijk onderhoud door het CGVS. U geeft in uw derde persoonlijke onderhoud toe tijdens uw eerste twee persoonlijke onderhouden op het CGVS niet de waarheid te hebben verteld aangaande uw werkelijke verblijfplaatsen alvorens u naar België reisde. U bent geboren in het dorp Shahr Zayeda, gelegen in het district Jaghori, uit de provincie Ghazni. Uw vader werkte er als landbouwer. Naar aanleiding van een grondconflict tussen uw vader en een dorpeling uit Shahr Zayeda in Ghazni, besloot uw vader met zijn gezin Ghazni te verlaten en zich te vestigen in de stad Mazar-e-Sharif gelegen in de provincie Balkh. Bovendien was er taliban in Ghazni en vielen zij de huizen aan. U was tien of elf jaar oud bij uw vertrek uit Ghazni. Uw vader werkte in Mazar-e-Sharif als stadsarbeider. Hij werkte mee aan de aanleg van wegen en kanalen. In Mazar-e-Sharif liep u school tot de vierde klas. U was vijftien of zestien jaar oud toen u stopte met school. U ging werken in de autoherstel werkplaats van uw broer H. (...) in de stad en deed dit gedurende twee à drie jaren. Nadat uw broer naar Kabul ging om er te gaan werken, hield u deze werkplaats nog ongeveer een jaar alleen open. U besloot ermee te stoppen omdat er chaos en aanslagen gebeurden in Mazar-e-Sharif. Bovendien kende u raciale problemen met enkele Oezbeken in de buurt. Zij beledigden u omdat u Hazara bent. Voor uw vertrek toen u zestien jaar oud was, overleed uw vader in Mazar-e-Sharif een natuurlijke dood. Uw moeder woont heden nog in de stad samen met uw oudere broer H. (...). H. (...) diende voorheen als soldaat in het Nationale Leger van Afghanistan. Uw andere oudere broer H. (...) woont heden in Kabul stad, waar hij in een fabriek werkt als arbeider.

U besloot Mazar-e-Sharif te verlaten omdat het leven er nutteloos is. U haalt aan er niets te kunnen doen, niet te kunnen reizen, er religieuze problemen zijn en er vele problemen zijn. U vreest als hazara te zullen worden vermoord door de taliban. U verliet Mazar-e-Sharif in de negende of tiende maand van het jaar 2015. U arriveerde in België in de eerste maand van 2016. U reisde eerst naar Kabul en vervolgens via Nimruz naar Pakistan. U reisde verder naar Iran. In Isfahan overnachtte u enkele nachten bij uw oudere broer H. (...) die al lang in Iran woont. U bereikte Turkije en reisde verder via Griekenland, enkele andere plaatsen, Oostenrijk en Duitsland naar België. Verder hebt u nog een broer, H. (...), die heden in Turkije verblijft en als loodgieter werkzaam is. H. (...) verliet Afghanistan na uw vertrek. Bij uw terugkeer vreest u de taliban, alsook overheidspersoneel dat tot de taliban behoort omdat u Hazara van origine bent en sjiïet bent. U vreest daarnaast ook aanslagen in het land.

Naast uw taskara die u eerder op het CGVS neerlegde, wenst u geen andere documenten ter staving van uw verzoek neer te leggen tijdens uw derde persoonlijke onderhoud.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat er in uw hoofde geen sprake is van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, noch van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2, a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet.

Niettegenstaande u bij de aanvang van uw eerdere persoonlijke onderhouden op het CGVS uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust, hebt u hieraan verzaakt zoals blijkt uit uw gewijzigde verklaringen in uw verzoekschrift aan de RvV waarin u toegeeft niet de waarheid te hebben verteld. U werd er nochtans meermaals op gewezen dat indien u om bescherming verzoekt van de Belgische autoriteiten u van bij aanvang de nodige feiten en relevante elementen dient aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek. Deze

medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk ook authentieke documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, uw familie, reisroutes en reisdocumenten. Hierbij kan worden toegevoegd dat een verzoeker de asieliinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen dient te nemen door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, paragraaf 205).

Tijdens uw derde persoonlijke onderhoud op 29 januari 2019 op het CGVS erkent u te hebben gelogen over uw reële situatie. U geeft toe te hebben verzwegen dat u meerdere jaren woonachtig was in Mazar-e-Sharif alvorens uw vertrek uit Afghanistan. In uw verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) alsook in uw eerste twee persoonlijke onderhouds op het CGVS hield u steeds vol in Ghazni te hebben gewoond tot uw vertrek uit Afghanistan. U beweert dit te hebben verklaard op advies van jongens in het Belgische opvangcentrum om te vermijden dat u een negatieve beslissing zou ontvangen inzake uw verzoek (CGVS III, p. 4-5). Dit is een weinig afdoende verschoningsgrond en ontslaat u niet van uw verantwoordelijkheid een duidelijk zicht te bieden op uw reële situatie waaronder ook uw verschillende verblijfplaatsen en eventuele daaraan gekoppelde verblijfsrecht(en) voor de Belgische asiendiensten.

U verklaart heden, tijdens uw persoonlijk onderhoud van 29 januari 2019, op negen- of tienjarige leeftijd te zijn verhuisd met uw ouders en andere gezinsleden van Ghazni naar de stad Mazar-e-Sharif waar u ononderbroken zou gewoond hebben tot uw vertrek uit Afghanistan in september of oktober 2015. Bij uw aankomst in België was u reeds meerderjarig.

De door u initieel aangevoerde persoonlijke problemen met de taliban tijdens uw eerdere verklaringen, met name dat u opgedragen werd door de taliban een bom te plaatsen onder de wagen van een hooggeplaatste overheidsfunctionaris of dat u anders zou gedood worden, waren aldus verzonnen en berusten geenszins op de waarheid. U geeft heden toe dat u nooit persoonlijk bedreigd werd door de taliban in Jaghori. Evenwel zouden meerdere stamleden, u bedoelt Hazara, gedood zijn door de taliban in Jaghori maar u kent hun namen niet (CGVS III, p. 27). Heden verklaart u dat de algemene veiligheidssituatie in Jaghori alsook een grondconflict tussen uw vader en een dorping de aanleiding vormde tot uw vertrek uit Ghazni (CGVS III, p. 5). Volgens uw verklaringen vormde dit grondconflict, toen u negen à tien jaar oud was, geen aanleiding tot uw uiteindelijke vertrek uit Afghanistan toen u ongeveer zeventien jaar oud was.

Bovendien blijkt u niet goed op de hoogte te zijn van de omstandigheden van het grondconflict waarbij uw vader betrokken was. Dit toont verder aan dat dit element geen verband hield met uw besluit Afghanistan te verlaten en u geen vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade koestert ten gevolge van dit grondconflict van uw vader bij een mogelijke terugkeer naar Afghanistan. Gevraagd door het CGVS dit grondconflict te omschrijven, stelt u dat uw vader het land wilde beplanten en dat de dorpsoudsten werden geraadpleegd (CGVS III, p. 25). U voegt er onmiddellijk aan toe dat u niet op de hoogte bent of er een oplossing kwam na de raadpleging van de dorpsoudsten. Gevraagd hoe het conflict dan geëvolueerd was of beëindigd werd, geeft u nogmaals toe dat u niet zeker bent of er een oplossing kwam. Het feit dat u zelfs niet weet met wie uit het dorp uw vader dit grondconflict had, bevestigt dat dit conflict u weinig aan het hart ligt en dit niet de drijfveer vormde tot uw besluit Afghanistan te verlaten. Hoewel u aanhaalt dat uw familie bedreigd werd toen jullie nog in Ghazni woonden omwille van het grondconflict, weet u daar inhoudelijks niets over te vertellen want uw vader vertelde daar niets over, zo verklaart u. Indien dit probleem werkelijk aan de basis zou liggen van uw vertrek, kan verwacht worden dat u beter op de hoogte zou zijn en minstens de nodige inspanningen zou hebben gedaan om te achterhalen wat er tussen uw vader en deze dorping gebeurd was. U weet verder niet of uw vader ooit om dit stuk grond gevochten heeft.

U geeft toe dat uw achtergebleven familieleden in het dorp heden geen problemen hebben met deze dorping. Volgens u zou dit zijn omdat de dorping het stuk grond zou genomen hebben, maar duidelijk hierover was u echter niet (CGVS III, p. 26). Eerder verklaarde u immers dat u niet weet hoe het conflict evolueerde en stelde u ook dat uw vader het land heeft achtergelaten. U beweert verder dat de dorping met wie uw vader een conflict had machtig was en 'met de overheid' was. Maar ook deze bewering kan u niet staven. U geeft toe de functie van deze man niet te kennen, noch andere informatie te bezitten over deze persoon. U zwakt uw eerdere bewering over de macht van de dorping vervolgens af door aan te geven dat u slechts veronderstelt dat de man misschien bij de overheid werkte, een hoge positie had en kon doen wat hij wilde (CGVS III, p. 26). Toegevoegd kan worden dat volgens uw verklaringen uw familie heden geen recente problemen in Mazar (CGVS, p. 16) kennen. Na de verhuis naar Mazar-e-Sharif, werkte uw vader als stadsarbeider en voerde hij openbare werken uit. Uw vader overleed een natuurlijke dood in 2015 of 2016.

Ten aanzien van uw verklaring dat u vreest gedood te worden door de taliban omdat u behoort tot de minderheidsgroepering van de Hazara (CGVS III, pp. 22, 27, 28), moet besloten worden dat u naast uw verwijzing naar de algemene situatie geen redenen aanhaalt waarom u bij terugkeer naar Afghanistan persoonlijk gevisieerd zou worden door de taliban. U geeft toe nooit persoonlijk bedreigd te zijn geweest door de taliban omdat u Hazara bent (CGVS III, p. 22). U spreekt in algemene bewoordingen dat de “taliban ons vermoordden” en “in het verleden vermoordden ze vele Hazara”. U beweert dat u zich bedreigd voelt door het Afghaanse religieuze departement en tracht dit aan te tonen door uw verdere bewering dat talibanleden deelnemen aan de presidentsverkiezingen in Afghanistan (CGVS III, p. 22). Uw ingeroepen vrees stoelt u echter op algemene uitspraken en blote beweringen, waaruit geen persoonlijke vrees noch een individueel risico op ernstige schade blijkt. U zegt dat het religieuze departement Hazara doden, maar verdere toelichting aangaande uw persoonlijke vrees blijft beperkt tot het voorgaande. Verder door het CGVS gevraagd of er al dan niet familieleden bedreigd werden door de taliban, geeft u aanvankelijk aan dat diverse familieleden werden vermoord maar onmiddellijk hierna corrigeert u zich en stelt u dat u ‘stamleden’ bedoelt (CGVS III, p. 27). Dat u slechts in veralgemeningen spreekt, blijkt kort nadien eveneens, aangezien u niemand van uw stamleden bij naam kan opnoemen die door de taliban zou zijn gedood. U tracht de vraag verder nog te ontwijken door te stellen dat “hun zonen” van de stamleden zijn gedood, maar u weet dit verder niet toe te lichten. Nogmaals getracht door het CGVS om klaarheid te scheppen en of er al dan niet bloedverwanten van u werden vermoord door de taliban, blijft u weinig concreet en zegt u slechts dat u het niet weet omdat u klein was toen. Dat u niet in de mogelijkheid was vrij te reizen in Afghanistan als Hazara op basis van de algemene veiligheidssituatie, wordt weerlegd door uw persoonlijke situatie. Zo reisde u in het verleden met uw familie van Ghazni naar Mazar-e-Sharif en maakte u een binnenlandse reisweg van Mazar-e-Sharif via Kabul naar Nimruz. Hierbij kan ook verwezen worden dat uw broer H. (...) enkele jaren geleden van Mazar-e-Sharif naar Kabul reisde om zich daar te vestigen. Uw verklaringen dat u niet kan reizen binnen Afghanistan, houdt dan ook weinig steek en overtuigt niet (CGVS III, p. 23). Dat u schrik zou hebben voor een aanslag onderweg, volstaat evenmin voor de toekenning van internationale bescherming. U dient immers uw vrees in concreto toe te lichten en te individualiseren. U slaagt er geenszins in te overtuigen van een gegronde vrees voor vervolging naar aanleiding van een incident in Afghanistan gedurende het jaar 2015 waarbij in een aanslag Hazara werden gedood. U omschrijft dat u in Afghanistan als in een gevangenis leefde (CGVS III, p.27). Gevraagd of u als Hazara door de overheid een beperking tot beweging is opgelegd, geeft u toe dat dit niet het geval is maar dat u op de weg kan gedood worden als Hazara. U ontkent ooit persoonlijk te zijn gevisieerd omwille van uw etnie in Afghanistan (CGVS III, p. 28). In het Easo rapport “Individuals targeted by armed actors in the conflict” van december 2017 wordt gesteld dat de taliban geen etnische of sektarische agenda hebben, maar alle Afghanen trachten te verenigen in hun strijd tegen de buitenlandse aanwezigheid en de huidige overheid. In dit rapport wordt er melding gemaakt van twee voornaamste soorten aanslagen waarbij Hazara’s het slachtoffer werden: aanslagen in grote steden tegen plaatsen waar sjiieten samen komen en voorvallen waarbij Hazara’s onderweg tegengehouden en vervolgens veelal ontvoerd worden. Het rapport verduidelijkt evenwel dat het viseren van reizende Hazara’s niet alleen afgenomen is, maar vooral dat bij de meeste van deze incidenten de Hazara’s niet gevisieerd werden omwille van het behoren tot hun etnische of religieuze groep. Door uw loutere vage verwijzing naar de houding van de taliban ten opzichte van de Hazara’s slaagt u er allerminst in aan te tonen dat er voor u persoonlijk een gegronde vrees op vervolging of een reëel risico op ernstige schade is enkel omdat u tot de groep der Hazara’s behoort. U haalt geen andere redenen aan waarom u besloten hebt Afghanistan te verlaten (CGVS III, p. 28).

Op het einde van uw derde persoonlijke onderhoud verwijst u nog naar problemen die u had met enkele Oezbeken in de buurt waar u de werkplaats van uw broer runde. Uit uw verdere verklaringen blijkt dat deze moeilijkheden evenmin de directe aanleiding vormden voor uw vertrek uit Afghanistan. Uw moeilijkheden met hen bleven beperkt tot verbale beledigingen. Zo beledigden zij uw ‘stam’, verklaart u. Tegelijk haalt u verder aan dat het niet zo’n groot probleem betrof en dat het enkel ruzie was. U voegt eraan toe dat het probleem over was, u de winkel sloot en er niet meer wilde werken omdat u die plaats haatte (CGVS III, p. 34). Uit de door u geschetste context kan vastgesteld worden dat uw problemen met deze personen niet zo zwaarwichtig waren aangezien u zelf relativeerde dat het niet zo’n groot probleem was en gedaan was, zodat er bezwaarlijk gesteld kan worden dat er sprake is van vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse verzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Verzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 30 augustus 2018 en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van mei 2018 in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. EASO wijst er op dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. In de meerderheid van de Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van ‘open combat’ of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het Commissariaat-generaal benadrukt voorts dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van

herkomst kan onttrekken door zich in Mazar e-Sharif te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Mazar e-Sharif via dagelijkse binnenlandse vluchten vanuit de internationale luchthaven van Kaboel op een veilige manier toegankelijk is.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017 en EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Balkh behoort tot de noordelijke regio van Afghanistan en wordt in de Easo Guidance Note bestempeld als een provincie waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

De provincie is grotendeels in handen van de overheid. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Balkh ruw geschat 1,4 miljoen inwoners heeft en dat er in 2017 in de gehele provincie 129 burgerslachtoffers vielen. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Balkh in zijn geheel relatief erg laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.

Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn bovendien doelgericht van aard, en nemen hoofdzakelijk de vorm aan van IED-explosies en gewapende confrontaties tussen de Afgaanse veiligheidsdiensten en de opstandelingen. De provincie Balkh, en in het bijzonder de stad Mazar-e Sharif blijkt een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

De hoofdplaats van de provincie, Mazar-e Sharif is één van de grootste commerciële en financiële centra van Afghanistan. Niettegenstaande er soms aanslagen gepleegd worden waarbij ook burgerslachtoffers te betreuren vallen, is het geweld in Mazar-e Sharif hoofdzakelijk doelgericht van aard. Zowel in 2017, als in 2018 vonden er ook enkele aanvallen op "high-profile" doelwitten plaats.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in Mazar-e Sharif niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Mazar-e Sharif aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel kan blijken.

U maakt evenmin aannemelijk dat er in uw hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Mazar-e Sharif. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 30 augustus 2018 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

In de EASO Guidance Nota wordt een intern vestigingsalternatief voor alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen over het algemeen redelijk geacht. In de Guidance Note wordt gesteld dat er, niettegenstaande een hervestiging gepaard kan gaan met een zekere hardheid, kan besloten worden dat verzoekers die tot deze categorieën behoren, in principe in staat zijn om er, zonder ondersteunend netwerk, in hun levensonderhoud te voorzien.

Het CGVS benadrukt hierbij dat er niet van uitgegaan wordt dat een intern vestigingsalternatief per definitie mogelijk is voor elke Afgaanse verzoeker om internationale bescherming die tot één van voornoemde categorieën van personen behoort. Het CGVS past het principe van een intern vestigingsalternatief slechts toe wanneer er in concreto wordt vastgesteld dat de verzoeker over een reëel verblijfsalternatief beschikt elders in Afghanistan.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in Mazar-e Sharif vestigt.

Immers u woonde reeds meerdere jaren met uw gezin in de stad Mazar-e-Sharif, dit van toen u tien of elf jaar oud was tot uw vertrek uit Afghanistan toen u ongeveer zeventien jaar oud was (CGVS III, p. 4 en 7). Zo woonde u er in de regio Khondana omgeven door Sayidabad, Karta-i Noor Khuda, Dashte Shor. U hebt in Mazar-e-Sharif vier jaar schoolgelopen in Noor Khuda (CGVS III, p. 17). U stopte met school toen u vijftien of zestien jaar oud was. Uw vader werkte er steeds in dienst van de overheid als stadsarbeider (p. 15). Hij voerde openbare werken uit. Daarnaast werkte u in de autowerkplaats van uw oudere broer H. (...) waar u van hem het vak leerde (p. 17). U deed dit gedurende ongeveer twee à drie

jaar. Toen uw broer naar Kabul trok om daar te gaan werken, nam u zelfs de werkplaats van hem over en runde u deze nog zelfstandig gedurende een jaar (CGVS III, p. 19). U speelde geregeld ook voetbal op een buurtplein op ongeveer een tiental minuten van uw woonplaats. Heden wonen uw moeder en uw oudere broer H. (...) er (p. 10). H. (...) diende drie jaar in het Afghaanse leger, maar nu blijft hij thuis. U weet niet of dit is omdat zijn diensttijd afgelopen was of omdat hij zelf ontslag had genomen (p. 11). U verklaart dat uw familie het heden goed stelt in Mazar-e-Sharif (CGVS III, p. 16). U weet niet van recentelijke problemen van uw familie. Uw moeder zou evenwel enkele problemen met haar visueel zicht hebben. U bevestigt verder dat de levensomstandigheden van uw familie in Mazar-e-Sharif goed zijn (CGVS III, p. 23). Uw moeder geniet een weduwenpensioen en uw broers H. (...) en H. (...) sturen daarnaast geld naar uw familie in Mazar-e-Sharif. Men kan dus concluderen dat u niet enkel over de vaardigheden beschikt om in Mazar-e-Sharif aan de slag te gaan en er als zelfstandig jongeman een bestaan uit te bouwen, maar hiertoe ook over de nodige contacten en ondersteuning beschikt. Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen, stelt u dat u niet in Mazar-e-Sharif kan leven omdat men nooit zal stoppen om Hazara te doden daar u een ander geloof, het sjiisme, aanhangt (CGVS III, p. 29). Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan u echter geen aanspraak maken op de toekenning van internationale bescherming op basis van uw etnie en uw daaraan gekoppelde geloof, zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd.

In casu dient toegevoegd te worden dat het Commissariaat-generaal tevens van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de stad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO COI report Afghanistan: Security Situation van december 2017 en de COI Focus Afghanistan: Security situation in Kabul city van 24 april 2018) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.

Niettegenstaande het geweld in Kabul stad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 5 miljoen inwoners heeft en dat er voor het jaar 2017 in de stad 1612 burgerslachtoffers vielen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Daarnaast heeft IS sinds 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij moskeeën en evenementen van de sjiitische gemeenschap gevisieerd werden. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten gevisieerd.

Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit niet voorkomen in de stad, ook tijdens piek van aanslagen in januari 2018. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het

inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in de stad Kabul niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar de stad Kabul aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel kan blijken.

U maakt evenmin aannemelijk dat er in uw hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 30 augustus 2018 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

In de EASO Guidance Nota wordt een intern vestigingsalternatief voor alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen over het algemeen redelijk geacht. In de Guidance Note wordt gesteld dat er, niettegenstaande een hervestiging gepaard kan gaan met een zekere hardheid, kan besloten worden dat verzoekers die tot deze categorieën behoren, in principe in staat zijn om er, zonder ondersteunend netwerk, in hun levensonderhoud te voorzien.

Het CGVS benadrukt hierbij dat er niet van uitgegaan wordt dat een intern vestigingsalternatief per definitie mogelijk is voor elke Afghaanse verzoeker om internationale bescherming die tot één van voornoemde categorieën van personen behoort. Het CGVS past het principe van een intern vestigingsalternatief slechts toe wanneer er in concreto wordt vastgesteld dat de verzoeker over een reëel verblijfsalternatief beschikt elders in Afghanistan.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich ook in de stad Kabul kunt vestigen.

Immers zoals u hierboven reeds werd uiteengezet, hebt u naast enkele jaren school in Mazar-e- Sharif ook een bijkomende opleiding in automechanica genoten als leerjongen in de werkplaats van uw broer H. (...) en hebt u deze werkplaats gedurende een jaar zelfs zelfstandig gerund na het vertrek van uw broer naar Kabul (CGVS III, p. 10 en 11, 19). Gelet op de huidige aanwezigheid van uw broer H. (...) in Kabul waar hij als arbeider in een chipsfabriek werkt en tevens verwijzend naar uw verklaring dat u ook nog twee gehuwde zussen in Kabul hebt wonen, is het redelijk te besluiten dat u in staat bent zich als alleenstaande jongeman met een dergelijk profiel zoals werd geschetst, te vestigen in Kabul waar u naast Mazar-e-Sharif eveneens over een familiaal netwerk beschikt. De echtgenoten, A.J. (...) en A.K. (...), van uw zussen in Kabul, baten volgens uw verklaringen elk een winkel uit: een voedingswinkel en kledingzaak (CGVS III, p. 11). Men kan dus concluderen dat u niet enkel over de vaardigheden beschikt om in de stad Kabul aan de slag te gaan en er als zelfstandig jongeman een bestaan uit te bouwen, maar hiertoe ook over de nodige contacten en ondersteuning beschikt.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te Kabul te hervestigen stelt u de algemene situatie te vrezen, wat niet volstaat om een ander zicht te werpen op uiteengezette beoordeling (CGVS III, p. 30).

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker beroept zich in een enig middel op de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet), de materiële motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur en artikel 3 EVRM.

Verzoeker betoogt omtrent de weigering van de vluchtelingenstatus:

“Verzoekende partij heeft tijdens haar derde gehoor aangegeven niet helemaal eerlijk te zijn geweest tijdens haar vorige gehoren over haar recente verblijfsplaatsen in Afghanistan. Zij werd geboren in het dorp Shahr Zayeda, gelegen in het district Jaghori van de provincie Ghazni, maar verhuisde op tienjarige leeftijd naar Mazar-e-Sharif met haar familie omwille van een grondconflict van haar vader. Daar werd verzoekende partij haar hele leven gediscrimineerd en bedreigd omwille van haar etnie. Zij heeft dit niet durven vertellen op het gehoor, op aanraden van enkele kennissen die haar bang maakten en adviseerden enkel over haar verblijf in Shahr Zayeda te vertellen. Dit verklaart natuurlijk waarom zij zoveel informatie kon geven over haar dorp, maar haar kennis over de recente gebeurtenissen beperkt was.

Verzoekende partij heeft na een gesprek met haar raadsman de waarheid durven vertellen over haar recente regio van herkomst. Dit is het enige punt waarover verzoekende partij niet geheel eerlijk is geweest.

Zoals verzoekende partij verklaarde tijdens het gehoor, is zij Hazara en werd zij altijd gevisieerd door de Taliban. Haar leven is nergens in Afghanistan veilig en zij kan zich nergens kan vestigen zonder vrees voor onmenselijke en vernederende behandeling.”

Verzoeker stelt voorts minstens in aanmerking te komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Hij benadrukt dat aan zijn herkomst en nationaliteit niet wordt getwijfeld. De situatie is volgens verzoeker in geheel Afghanistan desastreus.

“Nergens in Afghanistan, is de situatie nog veilig te noemen voor Hazara's. De geweldplegingen en incidenten waarbij gewone burgers, vaak de sjiitische minderheid slachtoffer worden, zijn werkelijk niet meer bij te houden.

In een recent rapport van oktober 2017 hekelt Amnesty International het terugsturen van Afgaanse vluchtelingen naar hun land van herkomst. (stuk 3)

Amnesty International stelt dat Afghanistan geen veilig land is en dat Europese landen moeten ermee stoppen gevluchte Afghanen naar hun vaderland terug te sturen.

Volgens Amnesty International riskeren ze na hun „deportatie“ te worden vervolgd, gemarteld, ontvoerd of zelfs gedood. Zij noemt het EU-beleid in het rapport „roekeloos“ en een „onbeschaamde schending van het internationaal recht.”

Het wordt steeds onveilig in Afghanistan, stelt Amnesty in het rapport "Forced Back to Danger". De bijna 10.000 Afghanen die landen als Nederland, Zweden en Noorwegen hebben teruggestuurd lopen allerlei gevaren. EU-agentschappen zijn hiervan op de hoogte, maar stellen dat nog eens meer dan 80.000 Afghanen kunnen worden uitgezet, aldus Amnesty.

Zo stelt het rapport ondermeer het volgende: p. 7 en 8 (eigen onderlijning)

(...)

Er vallen aldus duizenden doden en gewonden en de situatie is er de laatste 2 jaar enorm op achteruit gegaan.

Niet alleen wordt Afghanistan geteisterd door terroristisch geweld, er heerst er ook een humanitaire crisis: (eigen onderlijning)

(...)

Het is voor verzoekende partij onmogelijk om terug te keren naar haar land van herkomst en er een menswaardig leven te leiden, zonder vrees voor haar leven en voor onmenselijke en vernederende behandeling. Verzoekende partij is er zeker van dat zij ten prooi zal vallen van het Taliban of slachtoffer zal worden van willekeurig geweld: p. 10 Amnesty International rapport

(...)

De actuele situatie in heel Afghanistan is erg onveilig, het terugsturen van Afghanen - waar ook in Afghanistan, houdt een schending in van het non- refoulement beginsel.

De cijfers van de doden en gewonden liegen er niet om: p. 19-20 Amnesty International rapport: (eigen onderlijning)

(...)

Geen enkel deel van Afghanistan is danook veilig genoeg te noemen om asielzoekers terug te sturen zonder gevaar voor blootstelling aan foltering en onmenselijke en vernederende behandeling.”

Bovendien mag volgens verzoeker zijn kwetsbare profiel niet uit het oog verloren worden. *“Verzoekende partij is van Hazara etnie én is na al die jaren in Europa verwesterd en loopt het gevaar op vervolging: p. 24 Amnesty International rapport*

(...)

Ook recente verslagen bevestigen dat Afghanen niet veilig is voor Hazara:

(...)

De mensenrechten van Hazara's worden in heel Afghanistan meer en meer geschonden en nergens kan men zich veilig vestigen."

"Bovendien vernam verzoekende partij recentelijk dat haar broer gevochten heeft met iemand en die persoon gedood heeft. Een ander persoon belandde in het ziekenhuis. Verzoekende partij vreest mede hierdoor voor haar leven en voor erewraak. Zij zal trachten lopens de procédure hiervan bewijzen voor te leggen."

2.2. Verzoeker is gelet op het voorgaande van mening dat aan hem de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus moet worden toegekend, minstens dat de bestreden beslissing moet worden vernietigd en de zaak moet worden teruggestuurd naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

2.3. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog een rapport van *Amnesty International* bij het verzoekschrift (bijlage 3).

3. Beoordeling van de zaak

3.1. Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en de staatlozen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM is dan ook niet aan de orde.

3.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.3. Dient in dit kader vooreerst te worden vastgesteld dat verzoeker de bestreden beslissing aanvecht noch betwist waar terecht gesteld wordt dat in zijner hoofde geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zijn rechten werden gerespecteerd en dat hij kon voldoen aan zijn verplichtingen.

3.4. Verder blijkt uit een lezing van het verzoekschrift dat verzoeker de bestreden beslissing niet weerlegt waar gemotiveerd wordt dat noch zijn initieel beweerde problemen met de taliban, noch het grondconflict waarmee zijn familie geconfronteerd werd, noch zijn beperkte problemen met enkele Oezbeken de reden voor zijn vertrek vormden en dat hij op grond van deze problemen niet in aanmerking komt voor de toekenning van internationale bescherming. De motieven dienaangaande luiden als volgt:

"De door u initieel aangevoerde persoonlijke problemen met de taliban tijdens uw eerdere verklaringen, met name dat u opgedragen werd door de taliban een bom te plaatsen onder de wagen van een hooggeplaatste overheidsfunctionaris of dat u anders zou gedood worden, waren aldus verzonnen en berusten geenszins op de waarheid. U geeft heden toe dat u nooit persoonlijk bedreigd werd door de taliban in Jaghori. Evenwel zouden meerdere stamleden, u bedoelt Hazara, gedood zijn door de taliban in Jaghori maar u kent hun namen niet (CGVS III, p. 27). Heden verklaart u dat de algemene veiligheidssituatie in Jaghori alsook een grondconflict tussen uw vader en een dorping de aanleiding vormde tot uw vertrek uit Ghazni (CGVS III, p. 5). Volgens uw verklaringen vormde dit grondconflict, toen u negen à tien jaar oud was, geen aanleiding tot uw uiteindelijke vertrek uit Afghanistan toen u ongeveer zeventien jaar oud was.

Bovendien blijkt u niet goed op de hoogte te zijn van de omstandigheden van het grondconflict waarbij uw vader betrokken was. Dit toont verder aan dat dit element geen verband hield met uw besluit Afghanistan te verlaten en u geen vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade koestert ten gevolge van dit grondconflict van uw vader bij een mogelijke terugkeer naar Afghanistan. Gevraagd door het CGVS dit grondconflict te omschrijven, stelt u dat uw vader het land wilde beplanten en dat de dorpsoudsten werden geraadpleegd (CGVS III, p. 25). U voegt er onmiddellijk aan toe dat u niet op de hoogte bent of er een oplossing kwam na de raadpleging van de dorpsoudsten. Gevraagd hoe het conflict dan geëvolueerd was of beëindigd werd, geeft u nogmaals toe dat u niet zeker bent of er een oplossing kwam. Het feit dat u zelfs niet weet met wie uit het dorp uw vader dit grondconflict had, bevestigt dat dit conflict u weinig aan het hart ligt en dit niet de drijfveer vormde tot uw besluit Afghanistan te verlaten. Hoewel u aanhaalt dat uw familie bedreigd werd toen jullie nog in Ghazni woonden omwille van het grondconflict, weet u daar inhoudelijks niets over te vertellen want uw vader

vertelde daar niets over, zo verklaart u. Indien dit probleem werkelijk aan de basis zou liggen van uw vertrek, kan verwacht worden dat u beter op de hoogte zou zijn en minstens de nodige inspanningen zou hebben gedaan om te achterhalen wat er tussen uw vader en deze dorpeling gebeurd was. U weet verder niet of uw vader ooit om dit stuk grond gevochten heeft.

U geeft toe dat uw achtergebleven familieleden in het dorp heden geen problemen hebben met deze dorpeling. Volgens u zou dit zijn omdat de dorpeling het stuk grond zou genomen hebben, maar duidelijk hierover was u echter niet (CGVS III, p. 26). Eerder verklaarde u immers dat u niet weet hoe het conflict evolueerde en stelde u ook dat uw vader het land heeft achtergelaten. U beweert verder dat de dorpeling met wie uw vader een conflict had machtig was en 'met de overheid' was. Maar ook deze bewering kan u niet staven. U geeft toe de functie van deze man niet te kennen, noch andere informatie te bezitten over deze persoon. U zwakt uw eerdere bewering over de macht van de dorpeling vervolgens af door aan te geven dat u slechts veronderstelt dat de man misschien bij de overheid werkte, een hoge positie had en kon doen wat hij wilde (CGVS III, p. 26). Toegevoegd kan worden dat volgens uw verklaringen uw familie heden geen recente problemen in Mazar (CGVS, p. 16) kennen. Na de verhuis naar Mazar-e-Sharif, werkte uw vader als stadsarbeider en voerde hij openbare werken uit. Uw vader overleed een natuurlijke dood in 2015 of 2016.

(...)

Op het einde van uw derde persoonlijke onderhoud verwijst u nog naar problemen die u had met enkele Oezbeken in de buurt waar u de werkplaats van uw broer runde. Uit uw verdere verklaringen blijkt dat deze moeilijkheden evenmin de directe aanleiding vormden voor uw vertrek uit Afghanistan. Uw moeilijkheden met hen bleven beperkt tot verbale beledigingen. Zo beledigden zij uw 'stam', verklaart u. Tegelijk haalt u verder aan dat het niet zo'n groot probleem betrof en dat het enkel ruzie was. U voegt eraan toe dat het probleem over was, u de winkel sloot en er niet meer wilde werken omdat u die plaats haatte (CGVS III, p. 34). Uit de door u geschetste context kan vastgesteld worden dat uw problemen met deze personen niet zo zwaarwichtig waren aangezien u zelf relativeerde dat het niet zo'n groot probleem was en gedaan was, zodat er bezwaarlijk gesteld kan worden dat er sprake is van vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag."

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien verzoeker deze geheel ongemeoid laat, onverminderd overeind.

3.5. Waar verzoeker in het verzoekschrift verder vermeldt dat hij recent zou hebben vernomen dat zijn broer in een gevecht betrokken zou zijn geraakt, iemand zou hebben gedood en een andere persoon zou hebben verwond en stelt dat hij op basis hiervan eerwraak zou vrezen en zijn leven zou riskeren bij een terugkeer naar zijn land van herkomst, dient te worden opgemerkt dat verzoeker omtrent deze nieuw aangevoerde feiten niet het minste begin van bewijs bijbrengt. Daarenboven kan verzoeker met een dermate summier relaas geheel niet volstaan om aannemelijk te maken dat hij daadwerkelijk zou dreigen te worden gevisieerd of vervolgd. Verzoeker preciseert niet wanneer hij van deze feiten op de hoogte zou zijn gebracht. Evenmin verstrekt hij over deze feiten enige verdere duiding. Hij geeft niet aan waar, wanneer, waarom of in welke omstandigheden het gevecht zou hebben plaatsgevonden. Evenmin preciseert hij wie de slachtoffers van zijn broer waren. Voorts maakt hij geheel niet aannemelijk dat of waarom deze slachtoffers hem zouden willen onderwerpen aan eerwraak of zouden willen doden. Evenmin reikt hij enig concreet of objectief gegeven aan waaruit zulks zou kunnen worden afgeleid.

3.6. Verzoeker poneert in het onderhavige verzoekschrift eveneens dat hij ten gevolge van zijn verblijf in Europa verwesterd zou zijn en daardoor riskeert te worden gevisieerd of vervolgd bij een terugkeer naar Afghanistan. Ook in dit betoog kan hij echter geenszins worden gevolgd. Vooreerst blijkt uit de informatie die verzoeker in deze aanhaalt immers geheel niet dat het loutere gegeven een aantal jaren in Europa te hebben verbleven zou kunnen volstaan om in hoofde van verzoeker en bij een terugkeer naar zijn land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen. Hoewel uit deze informatie blijkt dat personen die na enige tijd vanuit het buitenland terugkeren enige mate van argwaan kunnen wekken en een verhoogd risico lopen om te worden blootgesteld aan bepaalde praktijken, kan uit deze informatie geenszins worden afgeleid dat eenieder die na een verblijf van een aantal jaren in het buitenland naar Afghanistan terugkeert zou dreigen te worden gevisieerd of vervolgd. Verzoeker dient zulks aldus *in concreto* aannemelijk te maken. Hier blijft hij echter in gebreke. Dient in dit kader vooreerst te worden opgemerkt dat verzoeker weliswaar beweert dat hij verwesterd zou zijn doch dat hij deze bewering op generlei wijze uitwerkt of onderbouwt. Hij maakt niet concreet aannemelijk en werkt niet uit dat en waarom hij na drie jaren in Europa dermate verwesterd zou zijn dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst niet opnieuw zou kunnen aarden en dat hij zijn leven aldaar niet opnieuw zou kunnen opnemen en uitbouwen. Evenmin maakt verzoeker aannemelijk dat hij bij een terugkeer ingevolge zijn loutere verblijf in Europa daadwerkelijk en *in concreto* als verwesterd

zou worden beschouwd. Verder concretiseert hij in het geheel niet met wie, waar, wanneer, waarom of in welke omstandigheden hij daardoor problemen zou riskeren in zijn land van herkomst.

3.7. Daarnaast stelt verzoeker dat hij niet kan terugkeren naar zijn land en regio van herkomst omdat hij een sjiitische Hazara is. Dit zou ook de reden zijn waarom hij zijn land en regio van herkomst indertijd zou hebben verlaten.

In dit kader kan worden opgemerkt dat verzoeker weliswaar de eerste tien jaren van zijn leven elders in Afghanistan verbleef doch dat Mazar-e-Sherif in het kader van de beoordeling van onderhavig verzoek om internationale bescherming dient te worden beschouwd als de regio van herkomst van verzoeker. Verzoeker had zich samen met zijn gezinsleden immers reeds lang gevestigd in deze regio en woonde en werkte er gedurende minstens de laatste zes of zeven jaren voor zijn vertrek uit zijn land van herkomst. Bovendien vertoeven zijn moeder en zijn broer er nog steeds en heeft hij er nog enkele andere familieleden (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud van 29 januari 2019, p.4-5, 7-10, 16-17).

Wat betreft de informatie die verzoeker te dezen citeert in het verzoekschrift, kan verder worden opgemerkt dat deze informatie geen betrekking heeft op de situatie voor sjiitische Hazara specifiek in Mazar-e-Sherif, de regio waar verzoeker zich gevestigd had en woonde gedurende de jaren voor zijn komst naar België. Hoewel uit de door verzoeker geciteerde informatie weliswaar kan worden afgeleid dat de sjiitische Hazara in (bepaalde regio's binnen) Afghanistan een verhoogd risico kunnen lopen om slachtoffer te worden van bepaalde feiten, kan uit deze informatie verder geenszins worden afgeleid dat de situatie aldaar van zulke aard zou zijn dat het loutere gegeven een sjiitische Hazara te zijn en aanwezig te zijn in het land zou (kunnen) volstaan om te besluiten tot het bestaan van een nood aan internationale bescherming. Bijgevolg dient verzoeker het bestaan van dergelijke nood *in concreto* aannemelijk te maken.

Dient in dit kader vooreerst te worden opgemerkt dat, zo verzoeker werkelijk de mening toegedaan was dat het loutere gegeven dat hij een sjiitische Hazara uit Mazar-e-Sherif is zou (kunnen) volstaan om in zijner hoofde het bestaan van een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken, niet kan worden ingezien waarom hij het nodig achtte om initieel dermate leugenachtige verklaringen af te leggen, voor te houden dat hij elders in Afghanistan woonde en een fictief asielaars ten berde te brengen. Te dezen wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

“Niettegenstaande u bij de aanvang van uw eerdere persoonlijke onderhoud op het CGVS uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust, hebt u hieraan verzaakt zoals blijkt uit uw gewijzigde verklaringen in uw verzoekschrift aan de RvV waarin u toegeeft niet de waarheid te hebben verteld. U werd er nochtans meermaals op gewezen dat indien u om bescherming verzoekt van de Belgische autoriteiten u van bij aanvang de nodige feiten en relevante elementen dient aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek. Deze medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk ook authentieke documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, uw familie, reisroutes en reisdocumenten. Hierbij kan worden toegevoegd dat een verzoeker de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen dient te nemen door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, paragraaf 205).

Tijdens uw derde persoonlijke onderhoud op 29 januari 2019 op het CGVS erkent u te hebben gelogen over uw reële situatie. U geeft toe te hebben verzwegen dat u meerdere jaren woonachtig was in Mazar-e-Sherif alvorens uw vertrek uit Afghanistan. In uw verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) alsook in uw eerste twee persoonlijke onderhoud op het CGVS hield u steeds vol in Ghazni te hebben gewoond tot uw vertrek uit Afghanistan. U beweert dit te hebben verklaard op advies van jongens in het Belgische opvangcentrum om te vermijden dat u een negatieve beslissing zou ontvangen inzake uw verzoek (CGVS III, p. 4-5). Dit is een weinig afdoende verschoningsgrond en ontslaat u niet van uw verantwoordelijkheid een duidelijk zicht te bieden op uw reële situatie waaronder ook uw verschillende verblijfplaatsen en eventuele daaraan gekoppelde verblijfsrecht(en) voor de Belgische asielinstellingen.”

Dat verzoeker het nodig achtte om, hoewel hem van meet af aan duidelijk werd gemaakt dat hij geacht werd de waarheid te vertellen en niet mocht luisteren naar het advies van personen die hem afraadden dit te doen, te liegen over zijn verblijf in Mazar-e-Sherif, vormt een duidelijke tegenindicatie voor zijn beweerde nood aan internationale bescherming omwille van het gegeven dat hij een sjiitische Hazara is.

Ook het gegeven dat verzoekers moeder en broer nog in Mazar-e-Sherif vertoeven en het er goed stellen, kan bezwaarlijk worden gerijmd met verzoekers bewering dat hij als sjiitische Hazara uit Mazar-e-Sherif bescherming behoeft (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud van 29 januari 2019, p.9, 16).

Bovendien wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

“Ten aanzien van uw verklaring dat u vreest gedood te worden door de taliban omdat u behoort tot de minderheidsgroepering van de Hazara (CGVS III, pp. 22, 27, 28), moet besloten worden dat u naast uw verwijzing naar de algemene situatie geen redenen aanhaalt waarom u bij terugkeer naar Afghanistan persoonlijk gevisieerd zou worden door de taliban. U geeft toe nooit persoonlijk bedreigd te zijn geweest door de taliban omdat u Hazara bent (CGVS III, p. 22). U spreekt in algemene bewoordingen dat de “taliban ons vermoordden” en “in het verleden vermoordden ze vele Hazara”. U beweert dat u zich bedreigd voelt door het Afghaanse religieuze departement en tracht dit aan te tonen door uw verdere bewering dat talibanleden deelnemen aan de presidentsverkiezingen in Afghanistan (CGVS III, p. 22). Uw ingeroepen vrees stoelt u echter op algemene uitspraken en blote beweringen, waaruit geen persoonlijke vrees noch een individueel risico op ernstige schade blijkt. U zegt dat het religieuze departement Hazara doden, maar verdere toelichting aangaande uw persoonlijke vrees blijft beperkt tot het voorgaande. Verder door het CGVS gevraagd of er al dan niet familieleden bedreigd werden door de taliban, geeft u aanvankelijk aan dat diverse familieleden werden vermoord maar onmiddellijk hierna corrigeert u zich en stelt u dat u ‘stamleden’ bedoelt (CGVS III, p. 27). Dat u slechts in veralgemeningen spreekt, blijkt kort nadien eveneens, aangezien u niemand van uw stamleden bij naam kan opnoemen die door de taliban zou zijn gedood. U tracht de vraag verder nog te ontwijken door te stellen dat “hun zonen” van de stamleden zijn gedood, maar u weet dit verder niet toe te lichten. Nogmaals getracht door het CGVS om klaarheid te scheppen en of er al dan niet bloedverwanten van u werden vermoord door de taliban, blijft u weinig concreet en zegt u slechts dat u het niet weet omdat u klein was toen. Dat u niet in de mogelijkheid was vrij te reizen in Afghanistan als Hazara op basis van de algemene veiligheidssituatie, wordt weerlegd door uw persoonlijke situatie. Zo reisde u in het verleden met uw familie van Ghazni naar Mazar-e-Sharif en maakte u een binnenlandse reisweg van Mazar-e-Sharif via Kabul naar Nimruz. Hierbij kan ook verwezen worden dat uw broer H. (...) enkele jaren geleden van Mazar-e-Sharif naar Kabul reisde om zich daar te vestigen. Uw verklaringen dat u niet kan reizen binnen Afghanistan, houdt dan ook weinig steek en overtuigt niet (CGVS III, p. 23). Dat u schrik zou hebben voor een aanslag onderweg, volstaat evenmin voor de toekenning van internationale bescherming. U dient immers uw vrees in concreto toe te lichten en te individualiseren. U slaagt er geenszins in te overtuigen van een gegronde vrees voor vervolging naar aanleiding van een incident in Afghanistan gedurende het jaar 2015 waarbij in een aanslag Hazara werden gedood. U omschrijft dat u in Afghanistan als in een gevangenis leefde (CGVS III, p.27). Gevraagd of u als Hazara door de overheid een beperking tot beweging is opgelegd, geeft u toe dat dit niet het geval is maar dat u op de weg kan gedood worden als Hazara. U ontkent ooit persoonlijk te zijn gevisieerd omwille van uw etnie in Afghanistan (CGVS III, p. 28). In het Easo rapport “Individuals targeted by armed actors in the conflict” van december 2017 wordt gesteld dat de taliban geen etnische of sektarische agenda hebben, maar alle Afghanen trachten te verenigen in hun strijd tegen de buitenlandse aanwezigheid en de huidige overheid. In dit rapport wordt er melding gemaakt van twee voornaamste soorten aanslagen waarbij Hazara’s het slachtoffer werden: aanslagen in grote steden tegen plaatsen waar sjiieten samen komen en voorvallen waarbij Hazara’s onderweg tegengehouden en vervolgens veelal ontvoerd worden. Het rapport verduidelijkt evenwel dat het viseren van reizende Hazara’s niet alleen afgenomen is, maar vooral dat bij de meeste van deze incidenten de Hazara’s niet gevisieerd werden omwille van het behoren tot hun etnische of religieuze groep. Door uw loutere vage verwijzing naar de houding van de taliban ten opzichte van de Hazara’s slaagt u er allerminst in aan te tonen dat er voor u persoonlijk een gegronde vrees op vervolging of een reëel risico op ernstige schade is enkel omdat u tot de groep der Hazara’s behoort. U haalt geen andere redenen aan waarom u besloten hebt Afghanistan te verlaten (CGVS III, p. 28).”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Derhalve blijven zij onverminderd gehandhaafd.

Verzoeker toont gelet op het voorgaande niet aan dat hij omdat hij een sjiitische Hazara is niet kan terugkeren naar zijn land en regio van herkomst.

3.8. Inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet en met betrekking tot verzoekers voormelde regio van herkomst in Afghanistan, wordt in de bestreden beslissing en op grond van de informatie in de map ‘landeninformatie’ in het administratief dossier verder met recht gemotiveerd als volgt:

“Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Mazar e-Sharif via dagelijkse binnenlandse vluchten vanuit de internationale luchthaven van Kaboel op een veilige manier toegankelijk is.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017 en EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Balkh behoort tot de noordelijke regio van Afghanistan en wordt in de Easo Guidance Note bestempeld als een provincie waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

De provincie is grotendeels in handen van de overheid. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Balkh ruw geschat 1,4 miljoen inwoners heeft en dat er in 2017 in de gehele provincie 129 burgerslachtoffers vielen. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Balkh in zijn geheel relatief erg laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.

Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn bovendien doelgericht van aard, en nemen hoofdzakelijk de vorm aan van IED-explosies en gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en de opstandelingen. De provincie Balkh, en in het bijzonder de stad Mazar-e Sharif blijkt een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

De hoofdplaats van de provincie, Mazar-e Sharif is één van de grootste commerciële en financiële centra van Afghanistan. Niettegenstaande er soms aanslagen gepleegd worden waarbij ook burgerslachtoffers te betreuren vallen, is het geweld in Mazar-e Sharif hoofdzakelijk doelgericht van aard. Zowel in 2017, als in 2018 vonden er ook enkele aanvallen op “high-profile” doelwitten plaats.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in Mazar-e Sharif niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Mazar-e Sharif aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel kan blijken.

U maakt evenmin aannemelijk dat er in uw hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen.”

De middels een aanvullende nota van verweerder van 22 augustus 2019 aangebrachte rapporten van EASO van mei 2018 en juni 2019 en COI Focus Afghanistan van 15 mei 2019 bevestigen voormelde analyse door verweerder van de situatie in verzoekers regio van herkomst.

Verzoeker slaagt er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. De informatie die hij citeert beslaat voor wat de analyse van de veiligheidssituatie in Afghanistan betreft namelijk slechts enkele pagina's. Daarenboven hebben deze pagina's betrekking op de situatie in Afghanistan in het algemeen en bevat deze geen informatie specifiek voor Mazar-e-Sherif. Wat inzake de situatie specifiek voor deze regio kan worden afgeleid uit de door verzoeker aangehaalde informatie (p.20), is echter wel dat deze provincie zeker niet behoort tot de tien meest dodelijke provincies in Afghanistan. Uit de link vermeld in de voetnoot bij deze lijst van tien meest dodelijke provincies blijkt dat de provincie Balkh slechts prijkt op plaats 23 van de meest dodelijke provincies in het land en dat het geweld er gevoelig is gedaald. De Raad is op basis van het geheel van de voorliggende informatie van oordeel dat de situatie in Mazar-e-Sherif geheel niet van zulke aard is dat deze beantwoordt aan de criteria bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

3.9. In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.10. Verzoeker toont gelet op het voormelde evenmin aan dat in zijner hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.11. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig september tweeduizend negentien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT